

Interpretacja Logo XIII Kapituły Generalnej

(autor: Carlos César Pereira, Goiânia / Brasile)

Misja jest istotnym wymiarem życia chrześcijańskiego, jak również jest pierwszym celem Zgromadzenia. Jako Misjonarze Świętej Rodziny uczestniczymy w misji całego Kościoła w sposób właściwy naszemu Zgromadzeniu: oświeceni i prowadzeni miłością Boga, który składa siebie w darze we Wcieleniu na łonie prostej pokornej rodziny (gwiazda) i w zbawczym cierpieniu tych, co są daleko (krzyż w tle).

Misja Jezusa Chrystusa, którą rozwinął i powierzył swoim uczniom jest permanentna i powszechna (glob) i w tym samym czasie konkretna i aktualna (zegar). Podchodząc poważnie do wyzwań dzisiejszego świata i Ko-

ścioła, musimy badać miejsca misyjne, widzieć, kim są nasi współrozmówcy, aby stale odnawiać treść, język, środki, priorytety misji (**strzała dookoła w kierunku przeciwnym do ruchu wskazówek zegara**).

Na początku trzeciego tysiąclecia chrześcijaństwa jesteśmy świadomi, że misje są odpowiedzialnością wszystkich członków Kościoła. Są kościoły, które wysyłają misjonarzy i są kościoły, które ich przyjmują, ale wszystkie Kościoły lokalne na wszystkich kontynentach są, na swój sposób, misyjne (łódź w pięciu kolorach pięciu kontynentów).

Wiemy jednak, że to Jezus Chrystus jest Przewodnikiem, który określa naszą misję (czerwony krzyż). Jezus, który wzrastał i wychowywał się w rodzinie z Nazaretu, jest misjonarzem posłanym przez Ojca, który utożsamia się z ludzkim cierpieniem, głosi Dobrą Nowinę ubogim, pociesza strapionych, uzdrawia chorych, uwalnia więźniów, przygarnia grzeszników. On prowadzi ludzi do życia w pełni, prowadzi wszystkie ludy i narody do jednej rodziny Ojca.

Wskazania praktyczne

1. Refleksje stanowią część procesu rozeznania tak osobistego, jak i wspólnotowego; rozeznania, które jest uczestnictwem i współodpowiedzialnością przed rozpoczęciem XIII Kapituły Generalnej naszego Zgromadzenia.
2. Ważnym jest, aby każdy współbrat zanotował swoje refleksje.
3. Wynik dociekań wg podanych punktów (tematów do rozważania) wraz z innymi środkami pomocnymi w refleksji osobistej i wspólnotowej będzie fundamentalnym w

- opracowaniu Dokumentu (*Instrumentum Laboris*), który posłuży za narzędzie pracy dla zgromadzenia Kapituły.
4. Ważnym jest, aby Przełożony wspólnoty poprowadził cały tok pracy na dany temat ku syntezie dobrze wyartykułowanej i akceptowanej przez wszystkich (mniej więcej 10 linijek na każdy temat), żeby w ten sposób na końcu można było utworzyć Dokument, który odzwierciedliłby myśl Wspólnoty.
 5. Po refleksji wspólnotowej, opracowanie wyżej określonego Dokumentu może być powierzono jednemu lub kilku współbraciom, którzy go przedstawiają na następnym spotkaniu. Dokument końcowy należy wysłać Ekipie, odpowiedzialnej za prace przygotowawcze do Kapituły w Prowincji.
 6. Tematy do rozważania są przemyślane w taki sposób, aby można było je przedyskutować podczas miesięcznych dni skupienia od października 2012 do lutego 2013. Jeden temat do dyskusji na każde spotkanie miesięczne. Ta propozycja może być zastosowana w inny sposób, bardziej przystosowana do rzeczywistości i możliwości wspólnoty (na przykład: 2 tematy na jeden dzień skupienia, jeżeli trwa ok. 5-6 godzin).
 7. Proponujemy następującą kolejność przeprowadzenia rozpoznawania każdego tematu:
 - (I) Zachęta (+/-10 min)**
 - a) Wezwanie Ducha Św. i modlitwa w intencji XIII Kapituły Generalnej;
 - b) Zachęta ze strony Przełożonego Wspólnoty (albo animatora spotkania);
 - c) Wybrać ikonę lub obraz, który mógłby być odpowiednią ilustracją spotkania;
 - d) Pieśń lub hymn stosowny do tematu dnia
 - (II) Oświecenie Słowem Bożym (+/-60 min)**
 - a) Zachęta ze strony Przełożonego Wspólnoty (albo animatora spotkania);
 - b) Lektura i osobista refleksja;
 - c) Modlitwa biblijna (tak jak zostanie zaproponowana);
 - d) Przerwa;
 - (III) Refleksja (+/-90 min)**
 - a) Zachęta i lektura zaproponowanego tekstu;
 - b) Ewentualnie pogłębienie tematu z pomocą innych tekstów kościelnych lub Zgromadzenia;
 - c) Refleksja osobista (30 min)
 - d) Dzielenie się i refleksja wspólnotowa (60 min)
 - e) Opracowanie Dokumentu (synteza refleksji wspólnoty)
 - (IV) Modlitwa (+/-20 min)**
 - a) Zachęta i krótki czas na modlitwę osobistą w ciszy;
 - b) Modlitwa spontaniczna;
 - c) Modlitwa za Misjonarzy (O. J. Berthier)

1. SPOJRZENIE NA NASZE „BYĆ” DZISIAJ

„Zdejmij sandały z nóg, gdyż miejsce, na którym stoisz jest ziemią świętą” (Wj 3,5)

1. Wprowadzenie

Chcemy wykorzystać wydarzenie Kapituły Generalnej 2013, aby ożywić obszerny i angażujący proces rozpoznawania naszej misji. Wybraliśmy jako temat przewodni naszego spotkania na Kapitule „Być Misjonarzami Świętej Rodziny dziś”. Jesteśmy przekonani, że proces rozeznania, aby był dobry powinien rozpocząć się od odpowiedzialnego spojrzenia pełnego wiary na naszą rzeczywistość tak socjalną jak i kościelną.

Spojrzenie tylko pobożne (współczujące), statystyczne lub naukowe nie jest wystarczające. Trzeba krytycznie patrzeć na świat, w którym żyjemy i na Kościół, którego częścią jesteśmy. Równocześnie spojrzenie to powinno być pełne wiary. Bóg woła nas poprzez znaki czasów i powierza nam szczególną misję. Odróżnić, przyjąć i odczytać znaki naszego czasu: w początkowych przygotowaniach do kapituły właśnie do tego jesteśmy zaproszeni. W końcu, aby duchowo się przygotować, wspólnie się módlmy:

Ojcze, przemień nasze spojrzenie, abyśmy mogli odkryć obecność Jezusa, który żyje wśród nas, w osobach, które cierpią, które są wyłączone ze społeczeństwa, są jego marginesem, ale które Ty, Boże, Ojcze Królestwa, kochasz. Ojcze, otwórz nasze oczy i nasze uszy, abyśmy byli zdolni usłyszeć twoje wołanie i odkryć drogi, którymi prowadzisz. Daj nam spojrzenie ewangeliczne, spojrzenie, które przemienia świat, aby uczynić go żywym sakramentem Twojej obecności i szerokim echem Twojego głosu. Pomóż nam szukać Cię w wirze życia, znaleźć cię w historii, odkryć twoje ślady w codzienności, aby służyć potrzebującym, walczyć o nowy świat i tak budować Twoje Królestwo. Amen!

2. Oświecenie

Słowo Boże pomaga nam odczytać i zrozumieć świat, który zamieszkujemy. Jesteśmy zaproszeni do kontemplacji szczególnie aktualnego dla nas doświadczenia Mojżesza na górze Horeb, które jest opisane w księdze Wyjścia 3, 1-22. (niżej proponujemy kilka pytań pomocniczych)

Przeczytać tekst osobiście, zwracając uwagę na następujące pytania (+/-30 min)

- Gdzie znajdował się Mojżesz i co robił? Dlaczego tam był?
- Z pomocą jakiego znaku Bóg zbliża się do niego i mówi do niego? Co oznacza (symbolizuje) ten krzak?
- Co mówi Bóg do Mojżesza? Co oznaczają te słowa? Do jakiej rzeczywistości się odnoszą? Co oznaczają słowa “miejsce na którym stoisz jest święte”?

- Co widzi Bóg, a czego nie widzi Mojżesz? Jaka konkretnie misja zostaje powierzona Mojżeszowi? Czego uczy nas to wszystko na temat rzeczywistości, w której żyjemy?

Dzielenie się własnymi przemyśleniami we wspólnocie (+/-30 min)

Modlitwa słowami Maryi, które wyrażają jej odczytanie historii ludzkości (wspólna recytacja *Magnificat Łk 1, 47-55*)

3. Refleksja

Sobór Watykański II mówi, że “Kościół zawsze ma obowiązek badać znaki czasów i wyjaśniać je w świetle Ewangelii”, aby mógł spełniać swoje posłannictwo (misję). “Należy zatem poznawać i rozumieć świat, w którym żyjemy, a także jego nieraz dramatyczne oczekiwania, dążenia i właściwości” (GS 4).

Kościół głosi uroczystie, że “radość i nadzieja, smutek i trwoga ludzi współczesnych, zwłaszcza ubogich i wszystkich cierpiących, są też radością i nadzieją, smutkiem i trwogą uczniów Chrystusowych” (GS 1). (*Warto byłoby przeczytać paragrafy 1-10 Gaudium et Spes, aby wiedzieć, jak odczytali rzeczywistość Ojcowie Soborowi w tamtym momencie*).

Benedykt XVI, w encyklice *Caritas in Veritate* § 21-33, dokonuje szczegółowej analizy dzisiejszego świata. Zwracając uwagę na rozwój społeczny, wśród innych fenomenów, Papież proponuje następujące obserwacje: a) wzrost niezależności na naszej planecie, ale również powstają nowe formy kolonializmu; b) rośnie bogactwo światowe, używając terminologii absolutnej, ale również widzi się wzrost nierówności pomiędzy narodami i wewnątrz narodów; c) systemy opiekuńcze i zabezpieczające zajmują się jedynie pozyskiwaniem korzyści; d) w wielu krajach ubogich, z powodu braku wyżywienia, istnieje ryzyko uwydatnienia skrajnej niepewności życia; e) otwierają się duże możliwości dialogu i współdziałania międzykulturowego, ale również rośnie ryzyko eklektyzmu, relatywizmu i spłaszczenia kulturowego; f) obecne są siły i projekty, które ograniczają wolność religijną, próbują ograniczyć życie i manipulują nim.

Zapewne ta analiza nie jest wyczerpująca ani dostatecznie konkretna. Rzeczywistość społeczna i kościelna jest bardzo złożona i nie pozwala zamknąć się w kilku pojęciach. Lecz właśnie Papież jest tym, który nam przypomina, że „miłość w prawdzie domaga się przede wszystkim wiedzy i zrozumienia ze świadomością i poszanowaniem specyficznej kompetencji każdego poziomu wiedzy” (CV 30). Będąc świadomymi świadectwa Mojżesza i jego nauczania, spróbujmy teraz dokonać lektury konkretnej rzeczywistości świata, w którym żyjemy i Kościoła, to znaczy naszej “świętej ziemi”, w świetle wiary, interdyscyplinarnie i krytycznie.

Refleksja osobista (+/-30 min):

- Jak mogę opisać świat (ten mi najbliższy) i czas, w którym żyję? Jak mogę opisać Kościół, którego jestem dzieckiem i jego aktywną częścią?
- Jakie są główne znaki naszego czasu, znaki poprzez które Bóg mówi w sposób szczególny, wyjątkowy?

Dzielenie osobistymi przemyśleniami we wspólnocie (+/-60 min):

- Dzielenie się, refleksja i dyskusja, aby dokonać lektury krytycznej i akceptowanej przez wszystkich
- Wyszczególnić główne znaki naszych czasów
- Co potrzebujemy wyjaśnić lub zgłębić pod względem rzeczywistości świata i Kościoła w którym jesteśmy?

Opracowanie:

Spróbować opracować krótki tekst (+/-10 linijek), podsumowując refleksje Wspólnoty na temat rzeczywistości społecznej i kościelnej, w której się znajdujemy. *(To zadanie może być powierzone jednemu lub kilku współbraciom, którzy przedstawią tekst na następnym spotkaniu).*

4. Modlitwa

Doświadczenie Mojżesza uczy nas, że nasza rzeczywistość może stać się dla nas Słowem Bożym. Od Jezusa, od tradycji chrześcijańskiej nauczyliśmy się modlitwy właśnie w rzeczywistości nam danej. Jaka modlitwa pojawia się w naszym sercu, gdy kontemplujemy rzeczywistość społeczną i kościelną?

- Modlitwa w ciszy
- Każdy współbrat jest zaproszony do modlitwy spontanicznej (dziękczynienie, wstawienie...)
- Zakończenie modlitwą za misjonarzy (o. J. Berthier).

2. MISYJNE ZADANIE KOŚCIOŁA

„Koniecznym jest głoszenie Ewangelii...

Biada mi, gdybym nie głosił Ewangelii!”

1. Wprowadzenie

W naszym pierwszym punkcie rozeznania i uczestnictwa w toku przygotowania do kapituły, zwróciliśmy nasz wzrok przez pryzmat wiary na rzeczywistość świata i Kościoła. Przed rozpoczęciem zobaczmy wynik naszej poprzedniej refleksji. (*lektura Dokumentu podsumowującego poprzednie spotkanie*).

Podczas naszego drugiego spotkania rozważmy, co znaczy być misjonarzami i pełnić misję Kościoła dzisiaj. Punktem odniesienia dla nas staje się fakt, że jako uczniowie Chrystusa, **jesteśmy w świecie, jednak nie należymy do tego świata**. Jesteśmy powołani, aby żyć w świecie w Duchu Jezusa lub, innymi słowy, świadczyć braterstwo, które pozwala dołączyć się każdej osobie do jedynej rodziny Ojca.

Trzeba również wziąć pod uwagę, że po Soborze Watykańskim II, misje nie są już ekskluzywnym zadaniem pewnej grupki dzielnych chrześcijan, lecz najgłębszą tożsamością i najbardziej zobowiązującym zadaniem całej wspólnoty chrześcijan. Jak to często przypominał Jan Paweł II, „Kościół albo jest misyjny, albo nie jest Kościołem Jezusowym”. To zadanie, zobowiązujące wszystkich wiernych, pojawia się na pierwszym miejscu naszego imienia: dokładnie, jesteśmy misjonarzami Świętej Rodziny.

2. Oświecenie

Posłuchajmy Słowa Bożego. Wśród wielu tekstów i narracji misyjnych, zbliżmy się dzisiaj do świadectwa i zachęty św. Pawła, które znajdziemy w **Pierwszym Liście do Koryntian 9, 1-23**. To tutaj Paweł broni z wielkim zapałem swojego prawa i metody apostołskiej. Paweł widzi swoją misję jako konieczność, wypływającą ze spotkania z żywym Jezusem Chrystusem, ukrzyżowanym i zmartwychwstałym i z przyłgnięcia do Niego, nie zaś jako coś opcjonalnego. Czytamy tekst indywidualnie, szczególnie zwracając uwagę na poszczególne aspekty, przedstawione niżej (+/-30 min).

Przeczytać indywidualnie tekst z 1 Kor 9, 1-23, zwracając uwagę na poszczególne pytania (+/-30 min):

- Jaki warunek jest konieczny, aby zostać apostołem i misjonarzem według św. Pawła?
- Skąd wynika konieczność głoszenia Ewangelii? Dlaczego Paweł i Barnaba wyrzekają się praw, z których mogą korzystać jako głosiciele Ewangelii?

- Czy możliwe jest wyszczególnić jakiegokolwiek charakterystyczne cechy i metody duchowości misjonarskiej św. Pawła?

Dzielenie się przemyśleniami na ten temat we wspólnocie (+/-30 min).

Modlitwa słowami Zachariasza (Łk 1, 68-79). On poucza nas, w świetle osoby Jezusa, że działalność ewangelizacyjna musi być światłem, które świeci wśród tych, którzy są w ciemnościach i cieniu śmierci.

3. Refleksja

Sobór Watykański II stwierdza: “W obecnym zaś stanie rzeczy, kiedy nastają nowe warunki życia ludzkości, Kościół, sól ziemi i światło świata, jeszcze bardziej czuje się powołany do zbawiania i odnowy wszelkiego stworzenia, aby wszystko doznało naprawy w Chrystusie i aby w Nim ludzie tworzyli jedną rodzinę i jeden lud Boży” (AG 1). Misja Kościoła rozwija przez wieki misję Chrystusa, “ który został posłany, aby nieść ubogim dobrą nowinę”. Dlatego “Kościół winien kroczyć tą samą drogą, pod działaniem Ducha Chrystusowego, jaką kroczył Chrystus, mianowicie drogą ubóstwa, posłuszeństwa, służby...” (AG 5).

Paweł VI, wysłuchując refleksji Synodu Biskupów w 1974 roku, pisze z radością: „Ponownie chcemy to z naciskiem stwierdzić, że nakaz głoszenia Ewangelii wszystkim ludziom jest pierwszorzędym i naturalnym posłannictwem Kościoła. Nakaz ten i posłannictwo zobowiązuje tym bardziej w dobie wielkich i poważnych przemian w dzisiejszym społeczeństwie. Obowiązek ewangelizacji należy uważać za łaskę i właściwe powołanie Kościoła; wyraża on najprawdziwszą jego właściwość” (EN 14). Sobór Watykański II przypomniał, a Synod w 1974 roku to podkreślił, że „aby głosić Ewangelię wiarygodnie”, Kościół powinien ewangelizować siebie poprzez stałe nawracanie i odnawianie. (Por. EN 15).

Powracając do tematu z *Ad Gentes*, Jan Paweł II pisze, że przede wszystkim do spełnienia jest misja, którą nazywamy *ad gentes*. To jest pierwsze zadanie Kościoła, najważniejsze i nigdy nieukończone. Kościół nie może pozbyć się misji niesienia Ewangelii ludziom, niezającym Chrystusa. To jest zadanie typowo misyjne, które Jezus powierza swojemu Kościołowi (Por. RMi 31). “Adresatami specyficznej działalności misyjnej, albo misji *ad gentes*, są „narody i grupy społeczne jeszcze niewierzące w Chrystusa”, „ci, którzy są daleko od Chrystusa”, wśród których Kościół „nie zapuścił jeszcze korzeni”, i których kultura nie doznała jeszcze wpływów Ewangelii” (RMi 24).

Papież mówi, że “misja *ad gentes* mocą powszechnego mandatu Chrystusa nie ma granic. Można jednak zarysować różne kręgi, w których się ona dokonuje, tak, aby mieć rzeczywisty obraz sytuacji” (RMi 37): kręgi terytorialne (tam, gdzie Kościół nie jest jeszcze dostatecznie mocny i zakorzeniony w kulturze); nowe światy i zjawiska społeczne (duże miasta, gdzie pojawiają się nowe zwyczaje i wzorce życiowe, nowe formy kultury i komunikacji); obszary kulturowe, czyli współczesne „areopagi” (świat komunikacji, zaangażowanie na rzecz pokoju, rozwoju i wyzwolenia ludów, praw człowieka i narodów, przede wszystkim mniejszości, działanie na rzecz kobiet i dzieci, ochrona świata stworzonego itd.).

Refleksja osobista (+/-30 min):

- Czym jest misja *ad gentes* w świetle nauczania Kościoła? Jakie aspekty *ad gentes* wyróżniają ją od innych działań duszpasterskich Kościoła?
- Jaką rolę odgrywa misyjne Zgromadzenie zakonne w świetle Kościoła misyjnego oraz w jaki sposób dotyczy to roli świeckich w misyjności?
- Nasze Konstytucje mówią, że “poświęcamy nasze życie wypełnieniu misyjnego zadania Kościoła”, przyjmujemy je jako nasze własne i angażujemy się w rozpoznawanie go w znakach czasu (Por. Konstytucje 1, 3; Dyrektorium Generalne 03): Jak moje i nasze życie wskazuje na to, że jesteśmy misjonarzami? Co musimy zmienić, by powrócić do misyjnego zadania jako do centrum życia osobistego i zgromadzeniowego?

Dzielenie się we wspólnocie (+/- 60 min):

- Refleksja i dyskusja, aby wyartykułować pewne wskazania, akceptowane przez wszystkich
- Co trzeba wyjaśnić lub zgłębić względem aktualnej koncepcji misji?

Opracowanie

Spróbować opracować krotki tekst (+/-10 linijek), podsumowując refleksje wspólnoty na temat rozumienia koncepcji misji. (To zadanie może być powierzone jednemu lub kilku współbraciom, którzy przedstawią tekst na następnym spotkaniu)

4. Modlitwa

- O. Berthier pozostawił nam piękną modlitwę misyjną, w której odkrywa nam i proponuje swoją duchowość misyjną. Módlmy się wraz z nim słowami *Modlitwy za misjonarzy*.
- Po krótkiej modlitwie w ciszy przechodzimy do modlitwy spontanicznej. Można dodać jakąś inwokację, by powtarzać ją po każdym wezwaniu.

3. NASZA TOŻSAMOŚĆ I NASZA MISJA

„Ten, kto czyni wolę Ojca jest mi bratem, siostrą i matką.”

1. Wprowadzenie

Prawdą jest, jak zobaczyliśmy na ostatnim spotkaniu, że cały Kościół według nauczania soborowego jest misyjny. Jest również prawdziwe, że wszyscy uczniowie Jezusa Chrystusa są zaproszeni, aby Go naśladować i świadczyć o Nim, wcielać się w świat, nie przyjmując jednak jego logiki. Lecz my jesteśmy poświęceni Bogu jako zakonnicy w Zgromadzeniu misyjnym! Co to oznacza dla misji?

Rozpoczynamy to spotkanie od przypomnienia refleksji pierwszych dwóch spotkań. (Przeczytać Dokument podsumowujący dwa poprzednie spotkania. Może zaistnieje też potrzeba doprecyzowania niektórych stwierdzeń.) Dzisiaj zrobimy krok do przodu: chcemy rozważyć tematy dotyczące naszej tożsamości i naszej szczególnej misji w Kościele. Uczynimy ten krok ze świadomością charyzmatu i daru, które zostały nam powierzone, ale nie dla nas samych. Charyzmat jest czymś, co jest nam dane do zaoferowania całemu Kościołowi, co jest nam potrzebne do życia w służbie ludowi Bożemu.

2. Oświecenie

O. Berthier zachęca nas do wpatrywania się w Świętą Rodzinę z Nazaretu, aby ona pozostawiła w nas swój ślad, który mamy uobecnić w naszym życiu i naszej misji. Ojciec założyciel pisze: „Jako dziedzictwo pozostawiam wam przykład Świętej Rodziny. Lecz ten skarb jest ukryty w skałach, pod ziemią. Medytując, musicie kopać wokół Jezusa, Maryi i Józefa, aby odnaleźć bogactwa w nich ukryte”.

Wiemy, że Nowy Testament jest napisany po to, aby ukazać Jezusa Chrystusa jako dobrą nowinę Boga dla zbawienia wszystkich ludzi, a nie po to, by pokazać Świętą Rodzinę. Z drugiej strony są fragmenty, w których wyłania się postać Świętej Rodziny z Nazaretu, szczególnie te, które opowiadają o narodzeniu i dzieciństwie Jezusa.

Nieraz w refleksji nad Świętą Rodziną, mamy pokusę wybierać te teksty, w których Jezus praktycznie nic nie mówi (jak również Maryja i Józef). Dziś uczynimy odwrotnie. Przeczytajmy tekst **Mk 3, 31-35**.

Przeczytać indywidualnie tekst Mk 3, 31-35, zwracając uwagę na poniższe pytania (+/- 30 min):

- Gdzie są matka i bracia Jezusa? Czego chcą, co robią? Dlaczego szukają Jezusa? Dlaczego sami nie chcą Go zawołać? (Przeczytać również Mk 3, 20-21). Dlaczego “swoi” chcieli Go zatrzymać?

- Jaka jest reakcja i jaka jest odpowiedź Jezusa na wiadomość, że szuka go Jego rodzina?
- Jakie są powody wzajemnego oddalania się Jezusa i Jego krewnych?
- Jaki jest fundament i obraz prawdziwej i nowej rodziny Jezusa, rodziny chrześcijańskiej? Czego możemy się tutaj nauczyć jako Misjonarze Świętej Rodziny?

Dzielenie się we wspólnocie (+/-30 min)

Modlitwa: Św. Paweł zachęca nas do błogosławienia Boga za Jego plan, aby zjednoczyć w Chrystusie wszystkie rzeczy, osoby i narody, aby wszyscy stali się jedną rodziną. Wspólna recytacja Ef 1, 3-14.

3. Refleksja

„Misjonarze”- to jest nasze imię, „Świętej Rodziny” to jest nasze nazwisko. Imię łączy się z sercem, myślą i zadaniem misyjnym Kościoła. Nazwisko łączy się z charyzmatem, duchowością, ze świętą Rodziną z Nazaretu. Co oznacza, co dodaje i jaki dar uwydatnia dla naszej tożsamości nazwisko „Świętej Rodziny”?

W dekrecie aprobującym nowe Konstytucje (24.10.1985), władze Kościelne napisały: „ [O. Berthier] wybrał to imię, aby dać Świętą Rodzinę członkom Zgromadzenia jako wzór dla ich życia duchowego. W duchu Założyciela i zgodnie z chwalebnią tradycją, Instytut ma jako cel szczególny służbę misyjną, aby nieść Ewangelię ludziom”.

Pod tym względem Konstytucje mówią przede wszystkim, że „O. Berthier dał naszemu Zgromadzeniu imię „Świętej Rodziny” i chciał, abyśmy ją mieli również jako wzór”. To ten wzór „pozostawia swój ślad na naszej duchowości” (n° 5). Następnie tylko w trzech zdaniach, Konstytucje podkreślają niektóre cechy tej Rodziny: „W Świętej Rodzinie wyrósł Wieczny Kapłan, nasz Pan Jezus Chrystus, Misjonarz Ojca, aby głosić światło Ewangelii tym, którzy „są w ciemnościach i cieniu śmierci”. W Świętej Rodzinie ukazuje się oddanie Boga ludziom. W niej także odpowiedź człowieka osiąga swój największy wyraz” (tamże).

W końcu Konstytucje definiują trzy ważne inspiracje dla naszego życia i naszej misji: „Święta Rodzina poprzez wspólne wsłuchiwanie się w Wolę Boga i przekazywanie Jego darów określa nasze życie i działanie misjonarskie. Jej jedność z Bogiem jest dla naszego Zgromadzenia zakonnego apelem do jedności braterskiej, do otwarcia się na drugiego człowieka i do gościnności, lecz jednocześnie jest zadaniem, aby prowadzić wszystkich ludzi do jednej rodziny Ojca” (tamże).

Refleksja osobista (+/-30 min):

- Jakie rysy w dziedzictwie duchowym i misjonarskim naszego Założyciela są najważniejsze?
- Jakie cechy charakterystyczne lub dynamizmy, według Konstytucji, są najważniejsze w Świętej Rodzinie z Nazaretu?
- W jaki sposób Święta Rodzina z Nazaretu inspiruje i charakteryzuje nasz styl życia, nasz apostołat?

- Jakie są jeszcze drogi do pokonania, aby poprowadzić wszystkich ludzi do jedynej rodziny Ojca? Od czego zacząć?

Dzielenie się we Wspólnocie (+/-60 min):

- Refleksja i dyskusja, aby wyartykułować pewne wskazania na temat naszego charyzmatu w Kościele, akceptowane przez wszystkich.
- Co trzeba jeszcze wyjaśnić i zgłębić na temat naszego charyzmatu i naszej duchowości?

Opracowanie:

Spróbować opracować krótki tekst (+/-10 linijek), podsumowując refleksje Wspólnoty na temat Świętej Rodziny jako naszego wzoru. (To zadanie może być powierzone jednemu lub kilku współbraciom, którzy przedstawią tekst na następnym spotkaniu)

4. Modlitwa

- O. Berthier pozostawił nam piękną modlitwę misyjną, w której odkrywa nam i proponuje swoją duchowość misyjną. Modlimy się wraz z nim słowami *Modlitwy za misjonarzy*.
- Po recytacji modlitwy można zachęcić współbraci, aby powtórzyli zdanie, które ich najbardziej poruszyło.

4. ROZEZNANIE MISYJNE

„Czyż nie wiedzieliście, że powinienem być w tym, co należy do mojego Ojca?”

1. Wprowadzenie

Jesteśmy na ostatnim etapie naszych rozważań, naszej drogi rozeznania, naszego współuczestnictwa w kapitule. Aby nie zapomnieć o perspektywie refleksji, ważnym jest, aby zostały przeczytane wnioski z poprzednich spotkań. (Odczytać Dokument, podsumowujący poprzednie trzy spotkania).

Ważna jest nasza postawa w toku tych spotkań: chcemy aktywnie uczestniczyć, opierając się na rzeczywistości, w której się znajdujemy, w procesie rozeznawania, który pomoże naszej Kapitulie. W dniu dzisiejszym jesteśmy zaproszeni, aby z uwagą spojrzeć na nasze plany, priorytety, zadania i działania, które dokonujemy jako wspólnota, jako prowincja i jako zgromadzenie. Zrobimy to w postawie wdzięczności, będąc zdrowo dumnymi, ale mając również zdolność do samokrytyki.

2. Oświecenie

Jak zwykle rozpoczniemy od wysłuchania Słowa Bożego. Dzisiaj jest proponowany tekst z Ewangelii świętego Łukasza. Ogólnie twierdzi się, że Jezus zgubił się w świątyni. Lecz czy tak było naprawdę? Przeczytajmy uważnie Łk 2, 41-52, opierając się w lekturze na proponowanych pytaniach.

Przeczytać indywidualnie Łk 2, 41-52 (+/-30 min).

- Dlaczego rodzice Jezusa co roku szli do Jerozolimy? Myśleli, że był wśród pątników - co to znaczy?
- Czy Jezus się zgubił, czy zdecydował zostać w mieście? Co robił Jezus wśród nauczycieli?
- Co oznacza odpowiedź Jezusa jego rodzicom? (pierwsze słowa Jezusa w Ewangelii Św. Łukasza).
- Czego zabrakło Maryi i Józefowi w zrozumieniu? Co oznacza „chować te sprawy w sercu”? Jakie podstawowe zmiany są wymagane od Maryi i Józefa?
- Czego uczy nas to Słowo Boże pod względem rozeznania, co mamy czynić?

Dzielenie się we wspólnocie (+/-30 min)

Modlitwa: Czasami są moce, które się przeciwstawiają dynamizmowi Ewangelii. Właśnie dlatego trzeba znaleźć w modlitwie siłę i odwagę, których nam brak. Niech nam będzie

pomocą świadectwo modlitwy apostołów Piotra i Jana po uwolnieniu z więzienia. (Modlitwa z **Dz 4, 24-30**).

3. Refleksja

Święta Rodzina nie zadowala się tym, co się zazwyczaj robiło. Jezus pobudza swoich rodziców, aby pójść dalej, podejść poważnie do dzieła Bożego i budowania Jego Królestwa. To właśnie Jezus zajmuje się „sprawami” swojego Ojca oddając się codziennej rzeczywistości, wracając do Nazaretu. Misja rozpoczyna się od uniwersalności i kończy się na konkretnych sytuacjach.

W tym ostatnim spotkaniu, po rozpoznaniu znaków czasu, po rozważeniu misyjnego zadania Kościoła oraz naszego charyzmatu jesteśmy powołani do rozeznania, jak konkretnie zrealizować nasz charyzmat w rzeczywistości, w której się znajdujemy.

Musi być również przypomniane, że charyzmat oznacza realizację „misyjnego posłannictwa Kościoła”, apostołatu wśród „tych wszystkich, którzy są daleko, i których powoła Pan Bóg nasz”, szczególnie „tam, gdzie Kościoła jeszcze nie ma, lub nie jest już żywotny”, preferując „te miejsca, gdzie potrzeby są większe”, rozpoznając w znakach czasu wyzwania naszemu „konkretnemu posłannictwu misyjnemu”, pozostając „dyspozycyjnymi w misji Kościoła powszechnego” i równocześnie respektując „zadanie pastoralne Kościoła lokalnego” (Por. Konstytucje 1; DG 01-03).

Wypełniając to zadanie misyjne, mamy kilka spraw priorytetowych: misje *ad gentes*; apostołat powołań; duszpasterstwo rodzin (Por. Konstytucje 3-4; DG 07-08; 10). Na końcu możemy przyjąć zadania w duszpasterstwie parafialnym lub specjalistycznym, jeżeli jest zgodne z naszym posłannictwem misyjnym, aby tworząc kościelne wspólnoty misyjne, wzmacniać misję świeckich w świecie i Kościele (Por. DG 03-05).

Refleksja osobista (+/-30 min)

- Kim są ci, którzy są daleko?
- Czy nasze szczególne plany, nasze zwyczajne działania i nasze życie odpowiadają potrzebom ludzi, czy da się z ich pomocą spotkać tych, co są daleko? W jaki sposób?
- Jakie miejsce zajmują w naszym życiu i planach prowincji: misje, apostołat powołań i duszpasterstwo rodzin?
- Co jako międzynarodowe zgromadzenie misyjne: (a) musimy zostawić? (b) musimy umocnić? (c) musimy stworzyć? - aby odpowiedzieć bardziej odpowiedzialnie na wołania, które Duch Święty do nas kieruje?

Dzielenie się we wspólnocie (+/- 60 min):

- Refleksja i dyskusja, aby wyartykułować pewne wskazania, akceptowane przez wszystkich.
- Co trzeba wyjaśnić lub zgłębić, co trzeba zostawić lub umocnić, a co stworzyć, aby odpowiedzieć lepiej na wyzwania, które rzeczywistość rzuca naszemu charyzmatowi?

Opracowanie

- Spróbować opracować krotki tekst (+/-10 linijek), podsumowując refleksje wspólnoty na temat rozumienia koncepcji misji. (To zadanie może być powierzone jednemu lub kilku współbraciom, którzy przedstawią tekst na następnym spotkaniu)

4. Modlitwa

Przed modlitwą za misjonarzy można przeczytać poemat misyjny bp. Helder Camary:

Misja to wyjść, iść, pozostawić wszystko, wyjść poza siebie.

Misja to przerwać koło egoizmu, które zamyka nas w nas samych, jakbyśmy my byli centrum świata i życia.

Misja to nie pozwolić zablokować się problemami naszego małego świata, ponieważ ludzkość jest większa!

Misja to zawsze wyjście. Lecz, aby być misjonarzami, nie trzeba pokonywać wiele kilometrów.

Być misjonarzami to przede wszystkim otworzyć się na innych, uważać ich za braci i siostry, odkryć ich i odnaleźć ich.

Tak więc, aby odnaleźć ich i pokochać trzeba przemierzyć morze i niebo, być misjonarzami oznacza wyjść i dojść do krańców świata.

Zakończyć modlitwą za misjonarzy (O. Berthier).

Tłumaczył Ks. Andrzej Tron